

FLOR NATURAL

INVITACIÓ AL PASSAT

PER JOAN ARÚS COLOMER

LEMA: L'amor a muntanya

INVITACIÓ AL PASSAT

—Vina, l'Amor, ara que el sol és foc;
segueix-me, dòcil, com fidel companya.
Els humils corriols de la muntanya
ens portaran a un més amable lloc.

Deixem enrera l'ample mar fulgent
que enlluerna i eixorda. A l'amor nostre
li cal un clos més íntim. Sota el sostre
d'un om, recordes una font d'argent?

Deixem als joves el present que fuig,
el xipolleig, la bigarrada platja.
Pel camí dels records fem el viatge;
cerquem, en el passat, un breu sopluig.

Pujarem pel forest ensotalat
quan la flama del sol no abrusa l'aire
i, respirant la sanitosa flaire,
recobrem l'antiga agilitat.

Plàcidament caminarem, i sols,
pels vells camins familiars un dia,
però tindrem, per dolça companyia,
el diví flautejar dels rossinyols.

Arribarem, mentre la tarda cau,
a la font mig oculta entre la brolla
on, tret del bruit del canaló que brolla,
tot és silenci, quietesa i pau.

Reposarem a l'ombra del vell om,
en el pedris on altres jorns vâm seure,
i d'aquella aigua tornarem a beure,
feliços de saber que encara som.

Llavors, un rera l'altre, acudiran
— com al parany els ocellics errívols —
tot de records als nostres fronts pensívols,
bells missatgers d'una època distant.

Recordarem aquell remot estiu
que la muntanya ens hostatjà i el dia
per per primera volta ens oferia
la font silvestre son recés ombriu.

I, alçant el veire, jo et diré: —Parell
és l'amor nostre a aquesta font amiga,
que no coneix ni minves ni fatiga
i és fresca i pura com el jorn aquell...

Vindrà la posta jaspiada d'or,
brillarà al cel una estrelleta clara
i emprendrem el retorn, l'ànima encara
jove, per do de l'amorós record.